

Některá přání se splní ve chvíli,
kdy je nám to už k ničemu...

SUKUBA 4
ŽÁR

AUTORKA BESTSELLERU *VAMPÝRSKÁ AKADEMIE*

RICHELLE
MEAD

SUKUBA 4

ŽÁR

RICHELLE MEAD

2012

Copyright © 2009 by Richelle Mead
Translation © 2012 by Katrin Mekki
Cover design © 2012 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu SUCCUBUS HEAT,
vydaného nakladatelstvím Kensington, New York 2009,
přeložila Katrin Mekki
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Lea Petrovská
Sazba: ≡ Dušan Žárský
Obálka: Marek Šebesta
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1
v září 2012

ISBN 978-80-7303-736-9

*Pro mou sestru Deb, která sdílí moje názory na zrzavé vlasy,
kokosový rum a chlapy jménem Jay.*

1

Vyspat se se svým terapeutem byl špatný nápad.

Taky jsem to věděla, jenže jsem si nedokázala pomoci. Už tolikrát jsem od něj slyšela: „Proč mi to nevysvětlíte?“ a „Povězte mi, jak se cítíte“. Nakonec jsem vyskočila a rozhodla se mu *ukázat*, jak se cítím. Musím uznat, že na slušného muže, který nikdy nepodvedl svou ženu, to s ním zase nebylo tak těžké a příliš se nebránil. A tím „ne tak těžké“ myslím, že to bylo až směšně jednoduché. Jeho pseudomorálka mi poskytla pořádnou dávku sukubí energie. To, co jsme na jeho gauči dělali, bylo nejspíš tou nejproduktivnější činností, která se tam kdy odehrála, takže mi to nakonec připadalo jako dobrý skutek.

Přesto jsem věděla, že se můj šéf rozzuří, až se o tom dozví, protože to on mi nařídil, abych vyhledala odbornou pomoc.

„Neříkejte to Jeromovi,“ upozornila jsem svoje kamarády a odklepla popel z cigarety do popelníku. „Nechci mít na krku další průšvih.“

S kamarády jsme seděli v boxu v Chladném červnu, což byl industriální klub v Seattlu, ve čtvrti Belltown. Ten podnik byl potměnlý a hlučný a většinu výzdoby obstarávaly trubky a roury křížující zdi i strop. Jelikož byl privátní, nemusela jsem tam respektovat zákaz kouření ve veřejných prostorách, což mě potěšilo. Během posledních několika měsíců jsem zjistila, že nikotin je jednou ze zásadních věcí, které mi pomáhají vypořádat se se životem. Další položky na seznamu nezbytností byly: vodka, Nine Inch Nails, neustálý přísun morálních mužů a protivné chování.

„Podívej, Georgino,“ obrátil se ke mně kamarád Hugh. Byl to skřet a něco jako právní asistent mocností pekla. Kupoval pro naše pány duše a plnil nejrůznější úkoly středního manage-

mentu. Měl tmavé nakrátko zastřižené vlasy a byl rozložitý, ale ne tlustý. „Nejsem žádný odborník na psychické zdraví, ale klidně dám ruku do ohně za to, že tohle nebyl nijak užitečný krok na tvé cestě k uzdravení.“

Pokrčila jsem rameny a pohledem přejela přeplněnou místnost, kde jsem hledala potenciální oběti. Našlo by se tu několik mužů, kteří by stáli za to. „No, žádný šampión. Myslím v psychoterapii. Navíc myslím, že už ji nepotřebuju.“

Odpovědí mi bylo ticho, tedy takové ticho, jaké může nastat na tak hlučném místě. Otočila jsem se zase ke svým přátelům. Hugh se ani nesnažil skrývat svůj pohled: *Ty jsi ale magor*. Naši kamarádi vampýři, Peter a Cody, měli aspoň tu slušnost, aby odvrátili zraky. Přimhouřila jsem oči a típla cigaretu.

„Nepředpokládám, že je to někdo, s kým bys chtěla navážno chodit,“ poznamenal nakonec Peter.

„Jasně,“ prohlásil Cody s nadšeně vykulenýma očima. „I když terapeut by jistě byl výborný posluchač. A ani bys mu za to nemusela platit.“

„Platí se to z mojí pojistky,“ vyštěkla jsem. „A nelíbí se mi váš pasivně agresivní postoj vůči mému příteli.“

„Není to zase tak pasivní,“ namítl Hugh. „Máš na víc, zlato.“

„Ten chlap je zkažený a půjde do pekla. Proč je to pro tebe problém? A můj poslední přítel se ti taky nelíbil. Možná by sis měl přestat dělat starosti s mým milostným životem a namísto toho vymyslet, jak dostaneš do postele svou poslední sekretářku.“

Připadalo mi jako podivná hříčka univerza, že se můj současný přítel nezamlouvá žádnému z mých kamarádů. Chodím s černým mágem jménem Dante. Dante nemá ani špetku morálky a mezi jeho vlastnostmi dominuje zahořklost a cynismus. Předpokládali byste tedy, že do téhle party prokletých duší zapadne dokonale, ale z jakéhosi důvodu nezapadl.

„Neměla bys chodit s někým špatným,“ řekl Cody. Všichni jsme nesmrtelní, ale níže postavení nesmrtelní. To znamená, že než jsme zaprodali své duše do pekelných služeb, byli jsme kdysi lidmi. Ve srovnání s ostatními z naší partičky je Cody mladý. Hugh tvrdí, že jemu je už skoro sto let. Peter a já jsme tisíc let

staří. Cody nám tudíž připadá naivní a překypuje okouzlujícím idealismem, který soupeří s tím, jaký jsem kdysi mívala i já.

Všechno mě ale opustil, když se se mnou rozešel můj předchozí přítel Seth. Vyměnil mě za mou kamarádku. Seth byl dobrá duše, byl tichý a nekonečně dobrotivý. S ním jsem věřila v lepší věci, jako třeba v to, že i sukuba jako já může mít nějakou naději. Myslela jsem, že jsem zamilovaná – ne, *skutečně* jsem byla zamilovaná. Dokonce i já jsem to dokázala přiznat. Jenže jakožto sukuba vnáším do každého vztahu nebezpečný element. Když mám sex s mužem (nebo ženou – funguje to tak jako tak), kradu jim životní energii, což je síla, která pohání každou lidskou duši. Udržuje mě naživu a sytí mou nesmrtelnou existenci. Čím morálnějšího muže dostanu, tím víc z něj mám energie. Čím víc energie si vezmu, tím víc mu zkrátím život. Spaní s Dantem na mě nemělo skoro žádný účinek. Měl jen málo energie, kterou mi mohl dát, takže náš sexuální život byl relativně „bezpečný“ a já si doplňovala energii s jinými bezvýznamnými muži.

Se Sethem... to byl úplně jiný příběh. Kdybych se s ním vyspala, mělo by to zhoubné následky, a tak jsem to odmítala. Nějakou dobu jsme žili jen z lásky a stavěli na něčem víc než jen na fyzických projevech náklonnosti. Časem se to ale pokazilo a v našem vztahu vznikla spousta problémů. Nakonec se Seth vyspal s mou kamarádkou Maddie. Myslím, že to udělal proto, abych se s ním rozešla, protože doufal, že mě tím ušetří utrpení v budoucnu. Ať už byl ten původní důvod jakýkoli, s Maddie si nakonec během pár měsíců vybudovali vážný vztah.

Moc dobře jsem to nenesla.

„Vám se člověk nezavděčí,“ zavrčela jsem a mávla na číšníka, aby mi přinesl další drink. Ignoroval mě, což mě rozzuřilo ještě víc. „Nelíbí se vám ti hodní. Nelíbí se vám ti špatní. Co teda sakra chcete?“

Náhle se ozval nový hlas. „Prosím, řekni, že je řeč o tvých romantických eskapádách, Georgie. Nic mě tolik nepobaví.“

Vedle našeho stolu stál můj šéf Jerome, arcidémon Seattlu a přilehlé oblasti. Rozzuřila jsem se. Nelíbil se mi jeho výsměšný tón ani to, že mě oslovuje Georgie. Usedl vedle Hugh a číš-

ník, kterého jsem se marně pokoušela přilákat, se okamžitě ocitl u nás. Objednali jsme si další rundu.

Jerome byl dneska zjevně v dobrém rozpoložení, což nám vždycky usnadňovalo život. Měl na sobě černý oblek od návrháře a účes přesně stejný jako John Cusack v nedávném rozhovoru pro televizi, který jsem viděla. To pravděpodobně stojí za zmínku: Jerome si za své lidské tělo vybral klon Johna Cusacka. Sukuby umějí měnit podobu, protože nám to pomáhá při svádění. Démoni – stejně jako andělé – dokážou měnit podobu prostě proto, že jsou to neuvěřitelně mocné bytosti, které existují už od počátku věků. Jsou výše postavení nesmrtelní. Jerome se rozhodl chodit po světě smrtelníků v těle stejném jako ten herec, protože byl jeho velikým fanouškem, i když to neustále tvrdošíjně popíral. Podivné ovšem bylo, že když jsme si takhle někam společně vyrazili, lidé si té podoby nikdy nevšimli.

„Už jsi s námi hezky dlouho nikde nebyl,“ prohlásila jsem ve snaze změnit téma. „Myslela jsem, že máš plno práce s démonskými záležitostmi.“ Proslýchalo se, že Jerome je ve sporu s jiným démonem, ale podrobnosti nikdo z nás neznal.

Aniž se zeptal, vytáhl si z mojí krabičky cigaretu. Po chvílce se konec cigarety sám zapálil. Jerome se předváděl.

„Vlastně se to vyvíjí uspokojivě,“ řekl. Zhluboka popotáhl a pak vydechl kouř a nechal ho kolem sebe kroužit. „O starost méně. Doufal jsem, že utichne i to tvoje neustálé lamentování nad tvým milostným životem, ale to jsem asi doufal v příliš. Pořád ještě chodíš s tím šarlatánem?“

Rozhodila jsem rukama. „Proč všichni Danta nesnášejí? Měli byste ho přijmout za vlastního.“

Jerome se nad tím zamyslel a upřel na mě své tmavé oči. „Rozčiluje mě. Máš na víc.“

„Ježíšikriste,“ povzdechla jsem si.

„Možná by jí to došlo, kdyby nedělala tak stupidní věci, jako že se vyspala se svým psychoterapeutem,“ poznamenal Hugh tónem, o němž patrně předpokládal, že mi prospěje.

Obrátila jsem se k němu s vykulenýma očima. „Slyšel jsi vůbec něco z toho, co jsem říkala?“

„Slyšel jsem toho spoustu,“ odvětil.

Jeromův líný a potěšený výraz zmizel. Upřel na mě oči žhnoucí jako plameny, ale přesto jsem z nich měla dojem chladu. Típl cigaretu a vyskočil. Popadl mě za paži a táhl mě od stolu.

„Pojď se mnou,“ sykl.

Klopýtala jsem za ním chodbou, která vedla k toaletám. Jakmile jsme se ocitli z očí ostatních, přitlačil mě ke zdi a s rozzuřeným výrazem se ke mně sklonil. Choval se jako člověk a to prozrazovalo, jak moc zuří. Klidně nás mohl teleportovat na nějaké izolované místo.

„Tys šoustala se svým psychoterapeutem?“ vykřikl.

Zalapala jsem po dechu. „Moc velké pokroky jsem v léčbě nedělala.“

„Georgie!“

„Proč je to takový problém? Byl dobrá duše. Myslela jsem, že přesně tohle po mně chceš!“

„Chtěl jsem, aby ses zbavila problémů, které máš od té doby, co ti ten nudný smrtelník dal košem.“

Trhla jsem sebou. Bylo to zvláštní. Po rozchodu se Sethem jsem trpěla takovou depresí, že mi Jerome nařídil, abych vyhledala odbornou pomoc, protože už ho unavovalo poslouchat moje „skučení a hořekování“. Chápala jsem, jak je podivné, že mi démon radí vyhledat psychoterapeuta. Ale upřímně, jak by mě mohl pochopit? Jak by mohl pochopit, jaké to je, když vám někdo zlomí srdce? Když jste odtrženi od osoby, kterou milujete nejvíc na světě? Celá moje existence ztratila smysl a připadalo mi, že je nemožné snášet to věčně. Celé týdny jsem nechodila ven a téměř s nikým jsem nemluvila. Izolovala jsem se od světa a utápěla se ve svém žalu. Pak mi Jerome řekl, abych něco udělala a konečně se z toho dostala.

A já to udělala, po svém. Přepnula jsem do opačné polohy. Najednou jsem byla našťvaná – tak strašně našťvaná kvůli tomu, jak se ke mně život zachoval. Za některé neúspěchy jsem si mohla sama. Ale ta záležitost se Sethem? Nevěděla jsem. Nevěděla jsem, co se stalo, a připadalo mi, že mi svět ustavičně křivdí a ubližuje. A tak jsem mu to začala oplácet. Přestala jsem se starat. Vrhla jsem se jen na svou práci sukuby, vyhledávala jsem ty nejmorálnější muže, jaké jsem mohla najít, kradla jsem jim život,

lámala jim srdce a příliš si to nevyčítala. Pomáhalo mi to překonat bolest. Někdy.

„Dělám jen, co mám dělat!“ zakřičela jsem. „Připočítávám si duši za duší. Nemáš si na co stěžovat.“

„Jsi protivná a s každým se jenom hádáš. A nijak se nelepšíš. Už mě to unavuje. Ty už mě unavuješ.“

Strnula jsem a moje nevraživost se změnila v čirý strach. Když vám démon řekne, že už ho unavujete, často to znamená, že budete předvoláni do pekla. Nebo že s vámi skoncuje.

„Jerome...“ Snažila jsem se přijít na co nejlepší strategii. Šarm? Kajícnost?

Ustoupil ode mě a zhluboka se nadechl, aby se uklidnil. Moc mu to nepomohlo. Vztek z něj čísel na dálku.

„Pošlu tě pryč. Předám tě někomu jinému.“

„Co?“ Vztek se mi zase vrátil a na okamžik přehlušil i můj strach. Předat sukubu někomu jinému znamená velikou urážku. „To nemůžeš udělat.“

„Můžu dělat, co chci, a basta. Zodpovídáš se mi.“ Zpoza rohu vyšel hubený mladík a mířil k toaletám. Jerome na něj upřel děsivý pronikavý pohled. Muž vyjel a spěšně se zase vrátil, odkud přišel. „Ve Vancouveru je arcidémon, který chce někoho, kdo by dohlížel na místní kult, který ho zajímá.“

„Kde...“ Poklesla mi čelist. „Myslíš Vancouver v Britské Kolumbii? Posíláš mě do *Kanady*?“ Sakra. Vážně jsem zašla příliš daleko. Ve státě Washington je taky Vancouver. To by nebylo zase tak špatné. Aspoň bych zůstala v domácím prostředí.

„Chce sukubu, protože má jen jednu a nemůže ji odvezt od její práce. Skoro jsem zvažoval, že bych jim poslal Tawny.“ Uškříbl se při zmínce o nové a velice neschopné sukubě. „Ale ona není... optimální. Tebe jsem se nechtěl vzdát, ale teď si myslím, že stojí za to načas postrádat užitečnou sukubu, abych se zbavil trnu v patě. Potřebuju trochu klidu a ticha.“

„Hele, Jerome,“ řekla jsem a doufala, že to zní kajícně. „Co chceš, abych udělala? Mám jít za jiným psychoterapeutem? To klidně můžu. Najdu si ženu. Ošklivou. A pokusím se už se takhle nechovat a...“

„Je to moje rozhodnutí, Georgie. Potřebuješ se něčím zaměstnat a Cedric bude mít radost. Myslí si, že sukuba se nejlépe infiltruje do toho malého kultu uctíváčů ďábla.“

„Uctíváčů... Cože? Ty myslíš satanisty?“

„Něco takového.“

Vytřeštila jsem oči. „Satanisti z Kanady? Posíláš mě do skupiny kanadských satanistů?“

Jeho jedinou odpovědí bylo pokrčení rameny.

„Kdyby se to stalo někomu jinému, bylo by to k smíchu,“ poznamenala jsem. „Ale proč to vlastně děláš? Odkdy někomu pomáháš – natožpak jinému démonovi?“ Démoni mají sklon chovat se k sobě navzájem šíleně soutěživě.

Jerome ani tentokrát neodpověděl. Vzal si cigaretu – když měl svoje, proč si předtím bral ode mě? – a znovu předvedl ten trik se zapálením. Když si dlouze potáhl, už nepůsobil tak napjatě.

„Jde ještě o něco jiného,“ prohlásila jsem obezřetně. „Využíváš mě, abych využila jeho. O co jde doopravdy?“

„Jsem prostě altruista,“ řekl a obrátil oči k nebi.

„Jerome...“

„Georgino,“ opáčil s tvrdým pohledem. „Nemáš právo zpochybňovat moje rozhodnutí, zvláště když mě poslední dobou tak hrozně števeš. Teď si běž sbalit věci a opraš si metrický systém.“

2

Proti Kanadánům opravdu nic nemám. Jsou milí. Vážně milí. To ale neznamená, že s nimi toužím hrát curling. Navíc vždycky hrozí nebezpečí, že když bude Jerome v mizerné náladě, může se rozhodnout z tohoto dočasného umístění udělat trvalé.

Ale nemyslela jsem, že by to udělal. I přes svou nabručenost mě měl rád – přinejmenším natolik, nakolik démon může mít někoho rád. Musím uznat, že jeho náklonnost trochu ochabla poté, co mi na podzim Seth obrátil život vzhůru nohama. Ale jinak myslím, že jsem Jeroma bavila. Zábavných věcí je tváří v tvář věčnosti jen málo, a tak jsem doufala, že to bude stačit, abych si bezpečně zajistila svou práci.

Odjela jsem z Belltownu do Queen Anne, další čtvrti Seattlu. Bydlela jsem tam i pracovala, a pokud z města načas zmizím, můj zaměstnavatel by o tom pravděpodobně měl vědět. Jít do práce ale bohužel znamenalo čelit jistým nepříjemnostem, na které jsem dneska večer zrovna neměla náladu.

„Georgino! Co tady děláš?“

Maddie Satoová, Brutus mého Caesara, ke mně přiběhla hned, jak jsem vkročila do knihkupectví a kavárny Emerald City. Na obranu Maddie musím říct, že když se se Sethem vyspala, nevěděla o našem vztahu. Nepřebrala mi ho vědomě. To ale moje pocity vůči jednomu ani druhému nezměnilo.

„Musím mluvit s Warrenem,“ řekla jsem a měla podezření, že je ze mě nejspíš cítit vodka a kouř. „Je tady?“

Zavrtěla hlavou, až se jí lesklé černé vlasy rozlétly kolem hlavy. Nosila je hladce učesané, jak jsem ji to naučila. „Odešel asi před hodinou. Nechtěl tu zůstat až do zavíračky.“

Podívala jsem se na hodiny. Stihla jsem přijít jen tak tak, než zavřeli. Netrpělivě jsem poklepala nohou a uvažovala, jestli

můžu Warrenovi zavolat domů. Nakonec jsem se zeptala: „Máš chvíli, že bychom spolu prošly rozpis služeb? Pár dní budu pryč..., nebo možná déle.“

„Jasně,“ řekla a usmála se, až se jí ve tvářích objevily dolíčky. „Chceš, abych zavolala i Douga?“

„On je tady?“

Oba pomocní vedoucí zavírali v jeden večer. To bylo ale štěstí. Zamířila jsem do své kanceláře, zatímco Maddie šla odchytit svého bratra Douga. Na stole jsem měla pro změnu pořádek, takže jsem snadno našla desky s rozpisem služeb na následujících pár týdnů. Moji nesmrtelní přátelé vůbec nechápou, proč mi na téhle práci tolik záleží. Poslední dobou jsem zažila dny, kdy jsem měla takovou depresi, že se mi ani nechtělo vylézt z postele, a uvažovala jsem o tomtéž. Pravda ale je, že věčnost je strašlivě dlouhá a já většinu té doby trávila nějakými aktivitami. Bylo to součástí mojí povahy, nedokážu být nečinná. A někdy – *někdy* – se nechám tak pohltnout každodenními záležitostmi lidského světa, že můžu na okamžik skoro předstírat, že jsem zase jednou z lidských bytostí.

„Myslím, že za mě nikoho nepotřebujeme,“ prohlásila jsem, když se po pár minutách otevřely dveře mojí kanceláře. „Jenom se někdo musí postarat o moje...“ Vzhledla jsem.

Maddie se vrátila spolu s Dougem, ale nebyli sami. Přišel s nimi i Seth.

Moje spokojené chování, které jsem předvedla v prodejně, všechna statečnost, kterou jsem stavěla na odiv v klubu..., všechno se to při pohledu na něj scvrklo do chladného tvrdého uzlíku. Připadalo mi, že na mě padají stěny. Jak na mě může mít takový účinek, když má navíc na sobě tričko s Buckem Rogersem? Jsou to už čtyři měsíce. Proč jsem svoje city k němu ještě nepřekonala? Proč se mi pořád chce brečet nebo něco rozbít, kdykoli ho vidím?

„Teda, Kincaidová,“ poznamenal Doug, s povytaženým obočím přejel pohledem moje šaty a částečně tak zmírnil moje úzkostné pocity. „Rušíme tě ze společenského života?“

Měla jsem na sobě červené minišaty a přes ně černý kabátek ke kolenům. Byla jsem svůdně a dokonale nalíčená, oči jsem

měla zvýrazněně černými linkami jako děvka a rtěnka se hodila k barvě mých šatů. Klidně jsem si mohla v autě svůj vzhled upravit za pomoci kouzla, ale neměla jsem dojem, že bych si musela v knihkupectví něco dokazovat. Vlastně jsem si svůj vyzývavý vzhled dnes večer užívala.

„Můj společenský život je zjevně tohle, když jsem natolik k politování, že sem přijdu v sobotu večer.“ Přinutila jsem se soustředit jen na Maddie a Douga a snažila se nedívat na Sethovy jemné hnědé vlasy s měděným nádechem a na jeho něžné oči. Proč musí být dnes večer zrovna tady? Odpověď byla zřejmá: je tu *každý* večer. Je spisovatel a nejlépe se mu píše v kavárně. Když jsme se rozešli, taktně se pokusil najít si jiné místo na psaní, aby se mi vyhybal, jenže Maddie – která nedbala na jeho důvody – ho přemluvila, aby zůstal tady v knihkupectví.

„Kam jedeš?“ zeptala se mě Maddie. „Je všechno v pořádku?“

„Jo, jo,“ odpověděla jsem. „Je to dlouhý příběh.“

Zavolala jsem Maddie a Douga k rozpisu služeb a znovu jim vysvětlila, že jsem si jistá, že obchod bude fungovat i beze mě, pokud budou pořádně vykonávat práci, kterou jsem dělala jako vedoucí já. Sepsali jsme stručný seznam mých povinností, jako například výplatu mezd a evidenci zboží, a začala jsem je do nich zasvěcovat.

Doug na seznam poklepal. „Tohle všechno už jsem někdy dřív dělal. To nebude problém. Vezmu si na starost tu první polovinu.“ Strčil do své sestry loktem. „A co ty? Vezmeš si na starost ten zbytek a podělíš se se mnou?“

Maddie našpulila rty. Byla velice talentovaná, ale neustále o sobě pochybovala. Pořád jsem jí opakovala, že je to směšné. Během těch měsíců, kdy tu pracovala, se hodně zlepšila – opět díky mně –, ale pořád váhala. „Nevěděla jsem, že toho děláš tolik. Doufám, že to všechno zvládnou.“

„Nehraj si na zbabělce. Já tě to naučím,“ ujistil ji Doug. „Za chvíli budeš stejně dobrá jako Kincaidová.“

„Jo,“ řekla jsem suše. „Jsme prakticky zaměnitelné.“ Koutkem oka jsem zaznamenala, jak se Seth nervózně ošil.

„Ale celá ta věc se mi zdá nejasná,“ poznamenal Doug a naklonil hlavu tak, až mu černé vlasy spadly stranou z obličeje.

„Jedeš pryč, ale nevíš, na jak dlouho. Myslel jsem, že jsi tady ze všech nejspolehlivější.“

„Je to... rodinná záležitost,“ oznámila jsem jim. „Musím si něco vyřídit. Navíc teď máte šanci projevit se zodpovědně. Měl bys mi děkovat, Dougu.“ Vyplázl na mě jazyk.

„Nebude to vadit Warrenovi?“ dotázala se Maddie. Pořád si kvůli mně dělala starosti.

„S Warrenem to vyřídím,“ ujistila jsem ji.

Doug se tomu pousmál, ale Maddie to nepochopila. Warren, nepříliš morální majitel obchodu, byl už hezky dlouho mým milencem. Poskytoval mi sice asi tolik energie jako Dante, ale byl po ruce a poslední dobou vyhovoval mým náladám. Když jsem chodila se Sethem, přestala jsem s Warrenem spát, ale po rozchodu jsem se zase vrátila ke svým starým zvykům. Doug věděl, že jsem s Warrenem něco měla dřív i teď, ale byl natolik taktní, že to nikomu neprozradil. Jen občas obrátil oči v sloup. Předpokládala jsem, že Seth nejspíš taky ví, oč kráčí, ale to mi bylo jedno. Warren nebude mít námitky, abych si vzala volno. V tom, co dělám, jsem zatraceně dobrá – v práci i v posteli.

Přehodili jsme jednu směnu, při které jsem měla být při zavíračce, a pak jsem desky s rozpisem hodila zpátky na hromadu papírů. Náhle jsem pocítila potřebu odtud co nejrychleji vypadnout. „Dobře. Tak díky, týme. Teď vás tu zanechám vaší práci.“

„Jedeš do města?“ zeptal se stále ještě pobaveně Doug. „Za půl hodiny se k tobě můžu přidat. Víím o jednom zabijáckém večírku.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ve městě už jsem byla. Teď jdu domů.“

„Ztroskotanče,“ křikl za mnou.

Maddie mi popřála hodně štěstí na záhadné dovolené a pak jsem je tam zanechala. Cestou přes prodejnu jsem se pozdravila s dalšími kolegy, kteří měli plno práce se zavřením obchodu. Už jsem byla skoro u dveří, když vtom jsem zaslechla, že na mě někdo zavolal. Otočila jsem se a spatřila Casey, jak ke mně běží. Bylo jí kolem dvaceti a studovala na Washingtonské univerzitě. Pracovala tu skoro celou dobu, co studovala, a patřila k nejlepším zaměstnancům. Zastavila jsem se a přinutila se k úsměvu, přestože jsem toužebně pohlížela ke dveřím.

„Ahoj. Co je?“

Usmála se a v tmavých očích jí zajiskřilo. „Chtěla jsem se jen zeptat, jestli příští víkend přijdeš na můj večírek,“ řekla. „Ještě jsi mi neodpověděla na e-mail.“

Nevzpomínala jsem si, že by mi nějaký posílala, ale poslední dobou jsem maily s nadšením mazala. „Nedostala jsem ho,“ zalhala jsem. „Co to bude?“

„Můj promoční večírek. V neděli.“

Zamračila jsem se. „Je duben.“

„Mám promoci brzy. Všechno jsem dokončila, takže na jarní semestr už nemusím. Super, co?“

„Teda jo,“ poznamenala jsem a opravdu to na mě udělalo dojem. „To je vážně super. Matika, jo?“

„Matika a lotyštiny.“

„Proč proboha... No to je jedno.“ Teď jsem neměla čas zjišťovat, proč někdo s filipínskými kořeny studuje pobaltské jazyky. „Ráda bych šla, ale zítra odjíždím z města za nějakými rodinnými záležitostmi a nevím, kdy se vrátím. Je mi líto.“

Casey trochu posmutněla, ale řekla mi, že to chápe. A stejně jako Maddie mi popřála hodně štěstí – a abych svoje „rodinné záležitosti“ vyřídila co nejlépe. To jsme byly dvě, kdo si to přál. Odešla dokončit svou práci.

Jakmile jsem za sebou zavřela dveře prodejny a ocitla se venku, zastavila jsem se a vydechla úlevou. Ovanul mě svěží večerní vzduch. V Sethově přítomnosti jsem měla pocit, že se dusím. Míchalo se toho ve mně příliš mnoho. I když jsem s Dougem a Maddie probírala pracovní záležitosti, stejně jsem myslela jenom na Seta – jak daleko ode mě stojí, jak voní, jak má dneska rozčuchané vlasy. Všechno ostatní mi připadalo jen jako ruchy v pozadí.

Roztřesenýma rukama jsem sáhla do kabelky a vytáhla cigarety. Zoufale jsem si potřebovala cestou domů zakouřit. Kouřila jsem asi století a přestala jsem před deseti lety, na což jsem byla moc pyšná, i když jsem byla imunní vůči škodlivým následkům. Ve stresu jsem ale s tímhle zlozvykem zase začala. Trochu jsem si vyčítala, že ostatní v mojí přítomnosti musejí vdechovat kouř,

ale upřímně řečeno, kouření teď bylo posledním z mých problémů.

„Sakra.“ Škrtla jsem zapalovačem, a nic. Zkusila jsem to ještě třikrát s podobným výsledkem. Podržela jsem si zapalovač u ucha a zatřásla jím. Nic. Nebyla v něm žádná náplň. „Sakra,“ zopakovala jsem. Bydlela jsem jen pár bloků odtud, ale ta cesta mi najednou připadala jako strašné utrpení.

Za rohem budovy jsem zaslechla cosi jako šoupání nohama. Zamračila jsem se a vykročila tím směrem. Uvažovala jsem, jestli tam někdo je. Tahle čtvrt je bezpečná, jenže v dolní části Queen Anne se potulují divné existence. Když jsem ale nakoukla za roh, nikdo tam nebyl.

Na zemi ovšem ležela krabička zápalek.

Sehnula jsem se, zvedla ji a prozkoumala. Byla na nich značka baru Mad Martini. Kdysi dávno jsem tam byla. Ten podnik se nacházel v horní části Queen Anne, nedaleko odtud, pokud vám nevadí udělat si výšlap do kopce. Nebylo tak nepochopitelné, jak se tu mohla ocitnout krabička jejich zápalek. Podivné ovšem bylo, že se objevily zrovna ve chvíli, kdy jsem je potřebovala.

Za sebou jsem uslyšela, že se otevřely dveře knihkupectví. „Georgino?“

Narovnala jsem se a otočila. Uviděla jsem Seta.

„Ahoj,“ řekla jsem a doufala, že to vyznělo lhostejně. Ten dusivý pocit se mi zase vrátil.

Venku už padal soumrak, ale světlo z prodejny ozařovalo jeho rysy. Vpíjela jsem se do každé linie a úhlu jeho tváře. Jeho oči vypadaly v šeru tmavé, ale v plném světle byly hnědé, občas jantarové. Zabořil ruce do kapes a můj pohled neopětoval. Bolestně mi to připomnělo, jak jsme se seznámili – byl tak plachý, že se na mě přímo ani nepodíval.

„Jen jsem se chtěl přesvědčit, že jsi v pořádku,“ řekl po chvíli trapného ticha.

Několikrát jsem obrátila krabičku zápalek v ruce a pak si ji strčila do vnější kapsičky u kabelky. „Jsem v pohodě,“ řekla jsem chladným nezúčastněným hlasem.

„Já jen, že...“ Trochu se uvolnil a zasmál se. „Když takhle mlžíš o svých aktivitách a zmiňuješ se o ‚rodině‘, většinou to

znamená, že řešíš nějaké záležitosti nesmrtelných. A záležitosti nesmrtelných vždycky znamenají problémy.“

Usmála jsem se, ale okamžitě jsem úsměv potlačila. „Jo, to máš pravdu. A věř mi, že tentokrát je to ohromné.“ I po tom všem, co se mezi námi stalo, na mě působil známým a uklidňujícím dojmem. Nejradši bych mu celý ten příběh vylíčila. Dovedla jsem si živě představit, jak se spolu smějeme kanadským satanistům. Dovedla jsem si představit, jak by užasle vrtěl hlavou. Jenže to nešlo. Byla jsem příliš ublížená a příliš hrdá, než abych mu nabídla přátelství, a tak jsem jen pokrčila rameny a řekla: „Ale vyjde to. Vždycky to vyjde.“

„Jo..., ale většinou se to neobejde bez nějaké mely. Jen mám o tebe starosti, to je všechno.“

„To nemusíš.“ Už ne. „Nejsem v žádném nebezpečí. Spíš jsem z toho jenom otrávená.“

Otevřel pusou, aby promluvil. Tohle už jsem znala. Chtěl namítnout, že si o mě bude dělat starosti pořád – ale časy se změnilly. Polkl a komentář si odpustil. Nastalo další mlčení. Uvědomovala jsem si, že bych měla odejít, ale nějak jsem se k tomu nedokázala přinutit. On evidentně taky ne. „Dneska... dneska ti to vážně moc sluší,“ řekl nakonec ve snaze o konverzaci.

Zadrhl se mu hlas. Věděl, že to, jak dnes večer vypadám, má na svědomí i něco víc než moje tělo a oblečení. Obklopovala mě energie, kterou jsem získala ze sexu s psychoterapeutem. Životní síla je pro všechny tvory neodolatelná, pro smrtelníky stejně jako pro nesmrtelné. Nesmrtelní dokážou vidět, jak ze mě vyzařuje život. Smrtelníkům připadám prostě krásná. Nadpozemská. Dokonalá.

Ze slušnosti jsem předstírala, že ten kompliment poukazoval na normální věci. „Díky. Byla jsem venku s ostatními, když tohle všechno... vypuklo. Pokazilo mi to večírek.“

V odpověď jen přikývl a natočil se tak, že se mi podíval do očí. Přála jsem si, aby to byl neudělal. Srdce mi začalo roztávat a nejradši bych se rozvzlykala. Zoufale jsem potřebovala odvést myšlenky, a tak jsem vytáhla ty osudné zápalky a zapálila si cigaretu, kterou jsem celou tu dobu žmoulala v ruce. Dlouze jsem

potáhla a vydechla. Seth couvl. Kouření neměl rád. Bylo to, jako bych najednou získala brnění.

„No,“ řekla jsem a hned se cítila statečněji. „Měla bych jít domů a začít si balit. Tak zatím.“

Otočila jsem se a udělala krok, když mě znovu oslovil. „Georgino?“

Ohlédla jsem se. „Jo?“

„Nepotřebuješ... ehm...“ Zaváhal a znovu mi připomněl toho Seta, kterého jsem znala. Vzplály ve mně hořkosladké pocity.

„Nepotřebuješ, aby ti někdo chodil krmit kočku?“

Nevěděla jsem, jestli se smát nebo plakat. „Ne, ale díky. Postará se mi o ni Cody.“ Následující slova jsem pronesla s plným vědomím toho, že mu ublíží. „Nebo Dante.“

Seth sebou trhl a já pocítila smutek i vítězství. „Žádný problém,“ řekl váhavě. „Jen jsem myslel, že bych na ni mohl dohlédnout.“

„Díky,“ řekla jsem znovu. Ještě chvíli jsme se dívali jeden druhému do očí a pak jsem se otočila a vykročila do noci.

Když jsem dorazila domů, nezačala jsem balit ani jsem nezavolala Dantovi. Byla jsem unavená. Mluvit se Sethem pro mě bylo příliš skličující. Bydlím až moc blízko knihkupectví. To mi kdysi připadalo výhodné, ale teď mě to tížilo. Těch pár bloků teď nebyla dostatečná vzdálenost mezi Sethem a mnou. Přála jsem si, aby Emerald City mělo další pobočku někde jinde, kde bych mohla pracovat. Možná si nakonec budu muset najít jiné bydlení. Doba mého pronájmu tady stejně brzy skončí. Až dosud jsem neuvažovala nad jinou možností než nad prodloužením. Že bych se přestěhovala, byla překvapivá a podivně přitažlivá myšlenka. Uvažovala jsem o tom, ještě když jsem večer usínala a moje kočka Aubrey se mi uvelebila u nohou.

Ráno už jsem se musela přinutit sbalit si věci. Jerome mi neřekl žádný konkrétní termín, kdy mám dorazit do Vancouveru, jenom že „brzy“. Rozhodla jsem se, že ho radši nebudu pokoušet a vyzvídat přesné datum. Balení mi naštěstí netrvalo dlouho. Můžu si ostatně vykouzlit oblečení, jaké jen budu chtít, ale měla jsem pár oblíbených kousků, které jsem si chtěla vzít s sebou. To byl další přetrvávající lidský zvyk. Taky jsem si potřebovala sbalit kosmetiku a další potřeby. Když mám čas, ráda se líčím i češu ručně.

Když jsem si v kuchyni nalévala už třetí šálek kávy, zaznamenala jsem z obýváku vlnění energie nesmrtelné bytosti. Přímo se sem dokázal teleportovat jen nějaký výše postavený nesmrtelný, jako třeba démon nebo anděl. Ty dvě démonky jsem okamžitě poznala. Grace a Mei.

Byly to Jeromovy podřízené. Nebe vyřizuje svoje záležitosti nahodile, ale my jsme pečlivě organizovaní. Teritorium máme rozděleno mezi arcidémony, kteří mají pod sebou celou síť pod-

řízených démonů a níže postavených nesmrtelných, jako jsem já a moji kamarádi – sukuby, vampýři a skřeti. Jerome obstarává závažné věci, chodí na setkání s démony, kteří jsou nad ním, a má na starosti disciplínu. Grace a Mei vyřizují drobnosti a papíry a také dohlížíjí na okrajová území Jeromova teritoria, na což je on příliš zaměstnaný a taky ho to nezajímá. Do jeho plné jurisdikce spadá celé západní pobřeží státu Washington, ale základnu má v Seattlu. Tady taky sídlí většina jeho zaměstnanců. Na předměstí dohlíží jen občas a nechává na Grace a Mei, aby ho informovaly, co se tam děje.

Obě démonky z jakéhosi důvodu chodily vždy stejně oblečené. Dnes na sobě měly dokonale padnoucí černé kalhotové kostýmky. Grace byla blondýna a Mei černovláska, ale vlasy měly obě sestřižené podobně – ostře po bradu. Obě měly rty natřené cihlově červenou rtěnkou.

„Dobré ráno, Georgino,“ pozdravila Grace.

„Jsme tady s instrukcemi na poslední chvíli,“ dodala Mei.

„Aha, jasně.“ Ulevilo se mi. Bála jsem se, že je Jerome poslal, aby zjistily, proč už jsem dávno nepřekročila kanadskou hranici. „Nedáte si kafe?“

Kdykoli sem přišly, něco jsem jim nabídla, a ony pokaždé odmítly. Takže mě trochu překvapilo, když se mě Grace zeptala: „Jaký druh?“

„No... Starbucks. Jejich domovskou značku.“

„Ne,“ odpověděly Grace i Mei unisono.

Pokrčila jsem rameny a usedla na pohovku. Ještě před minutou tam ležela Aubrey, ale teď nebyla nikde v dohledu. Tyhle dvě nesnášela. „Dobře,“ řekla jsem. „Tak jaké jsou instrukce?“

Zůstaly stát. Mei si založila ruce. „Jerome chce, abys pochopila situaci s Cedrikem. Oni dva spolu dřív... nesouhlasili ohledně hranic teritoria.“

To mě zaujalo. „Aha. Takže to je on. Slyšeli jsme, že Jerome má nějaké nevyjasněné záležitosti s jiným démonem.“

„Vzájemně pokukují po svých oblastech,“ objasnila Grace. „Oba doufají, že rozšíří své vlastní hranice a utvoří jedno velké severozápadní pacifické...“ Zamyšleně se odmlčela.

„... impérium?“ navrhla jsem: Grace souhlasně přikývla a pokrčila rameny.

„Něco takového,“ řekla Mei. „Nakonec ale ty spory vzdali a oba se spokojili se svým současným územím. Proto tě Jerome půjčuje Cedrikovi – je to projev dobré vůle.“

Už už jsem chtěla poznamenat, jak je pro mě ponižující, že mě Jerome někomu „půjčuje“, ale celá ta záležitost mě zaujala. „Jerome nedělá nic jen z dobré vůle,“ poznamenala jsem a vybalila si jeho včerejší kousavou poznámku o altruismu. „Je v tom něco víc.“

Grace přikývla. „To ano. Jerome má podezření, že Cedric ten boj doopravdy nevzdal a pořád proti němu kuje pikle. Chce, abys ho špehovala a podávala hlášení.“

To se mi nelíbilo. Ani trochu.

„Chce, abych špehovala jiného démona? *Arcidémona*? Víte, jaký bych z toho mohla mít malér, kdyby na to Cedric přišel?“

Ani jedna z démonek na to nic neřekla. Nezajímalo je, jestli špatně skončím. A vzhledem k tomu, jak se ke mně poslední dobou choval Jerome, nejspíš to nezajímalo ani jeho. Štvalo by ho leda to, že by musel podat žádost na osobní, aby mu poslali novou sukubu.

„Takže,“ pokračovala Mei, „budeš mít na starosti dvě věci. Musíš Jeroma informovat, co dělá Cedric. A musíš se infiltrovat do Cedrikova problematického kultu a držet ho v patřičných mezích –, ale když přitom Cedrikovi způsobíš menší nepříjemnosti, Jeromovi to vadit nebude.“

„Jasně. Kanadští satanisté. Co proboha vyvádějí, že je kolem toho takový poprask? Dávají na hokejové dresy číslo 666?“

Můj žertík se nesetkal s úspěchem ani u jedné démonky. Pořád doufám, že se jednoho dne aspoň jedna z nich usměje. „Přitahují na sebe takovou pozornost, že je to trapné Cedrikovým nadřízeným. Byli by radši, kdyby kult páchal zlo nenápadněji.“

„Co jsem tak slyšela, satanisti žádné zlo nepáchají,“ poznamenala jsem. Většina satanistů si zakládá jen na chaosu a nezkrotných lidských pudech. „Obvykle neprovozují krvavé rituály ani nestříkají sprejem po zdech pentagramy.“

„Tahle skupina pentagramy po zdech stříká,“ řekla Mei.

„Aha,“ řekla jsem. „To je dost ubohé.“

„Považuj se za zlé...“ začala Grace.

„... ale nejsou,“ dopověděla Mei. „Někdo je musí zkrotit.“

„Dobře, jasně. Žádný problém.“ Ovlivnit rádoby satanisty bude hračka ve srovnání se špehováním démona. Podívala jsem se na hodiny. „Ještě něco? Nejspíš už bych měla vyrazit.“

„Ano,“ řekla Mei. „Jerome chce, aby ses ozvala Tawny.“

„Vážně?“ Zaúpěla jsem. „Ten mě asi fakt nenávidí.“

Démonky moje tvrzení ani nepotvrdily, ani nevyvrátily.

„Tak zatím, Georgino,“ rozloučila se Grace.

„Ozvěme se,“ dodala Mei.

Zmizely.

S těžkým srdcem jsem dobalila posledních pár věcí a rozloučila se s Aubrey. Pak jsem odtáhla svůj kufr do passatu a odjela si hrát na Matu Hari. Jenom jsem doufala, že dopadnu lépe než ona.

Jakmile máte za sebou Everett, námořnické město severně od Seattlu, cesta do Kanady je vcelku snadná. Zvyšuje se povolená rychlost a podél silnice stojí kasina a nákupní centra s výprodeji. Asi půl hodiny od hranic jsem dojela do Bellinghamu, současného sídla Tawny Johnsonové.

Tawny byla sukuba, velice nová sukuba. Technicky vzato jsem byla její učitelkou, ale její umístění v Bellinghamu našťěstí naše interakce omezovalo. V prosinci přijela do Seattlu a zapletla se se skřetem jménem Niphon, který se snažil udělat mi ze života větší peklo, než jakým už byl. Zatáhl ji do svých plánů, a přestože jsem tehdy zuřila, věděla jsem, že on nese mnohem větší vinu než ona. Ani pořádně nechápala, co dělá, a byla přesvědčená, že si tím uspiší kariéru. Ale jen si vykoledovala malér, a tak ji Jerome poslal pryč z města. Bylo to lepší, než kdyby ji poslali do pekla, takže tohle uspořádání vyhovovalo nám všem.

Zavolala jsem jí a sešly jsme se v kavárně u silnice I-5. Když tam Tawny vešla, byla nepřehlédnutelná. Přestože jako smrtelnice byla podvodnice – a tyhle schopnosti by se k práci sukuby hodily –, ve svádění byla hrozná. Sice si dokázala obstarat muže, kteří se s ní vyspali, ale vděčila za to spíš tomu, že byla snadno

k máni, než že by byla extra svůdná. Konkrétně byla přesvědčena, že nejpřitažlivější podobou, kterou může mít, je tělo sto osmdesát centimetrů vysoké blondýny s ňadry, která by lidské ženě způsobila poškození páteře. Také měla v oblibě elastické a lesklé látky, což mi připadalo nevkusné, ale Hugh a vampýři z toho byli nadšeni. Pomyslela jsem si, že se jim nesmím zapomenout zmínit o sexy světle zelených kalhotách, které měla na sobě dneska.

„Georgino!“ vykřikla a na zlatých jehlových podpatcích přitancila k mému stolu. „Tak ráda tě vidím.“ Rozpřáhla paže, jako by čekala, že vstanu a obejmu ji, ale zůstala jsem sedět. Pochopila to a taky si sedla. „Co tady děláš?“

„Jedu do Vancouveru,“ odpověděla jsem a oběma rukama sevřela hrnek s bílým čokoládovým moka. „Jerome chtěl, abych se za tebou zastavila a zjistila, jak se ti vede.“

Oči se jí rozzářily. „Výborně! Spoustu času jsem strávila na Západní.“ Naklonila se ke mně a promluvila tlumeným hlasem. „Víš, že když máš problém sehnat někoho do postele, nejlepší je zajít za vysokoškoláky. Ti podlehnou tak snadno.“

„Díky za tip,“ poznamenala jsem suše. „Budu na to pamatovat.“

Našpulila rty a zadívala se na mě. „Ale nezdá se mi, že zrovna ty bys to potřebovala,“ dodala zamyšleně. „Já takovou záři jako ty snad nikdy mít nebudu.“

Škoda, že včera neviděla mou záři v plné síle. To by ji úplně odfouklo. „Ale budeš,“ ujistila jsem ji. „Časem.“ V hodně vzdálené budoucnosti. Tawny se musí ještě hodně učit, aby pronikla do tajů toho, jak získávat skutečně morální muže.

„Nevím, jak to děláš. Vždyť ani nejsi blondýna. Teda jen tu a tam, ale spíš býváš bruneta. Nezdá se mi, že by na to chlapi letěli.“

Mám dlouhé světle hnědé vlasy, s troškou zlatavého melíru. Oči mám hnědozelené, což se také neslučovalo s jejím světonázorem na to, co je sexy, tedy soudě podle jejích dětsky modrých. „Jo, některým lidem se asi líbí výstřední věci.“

Přišel číšník a zapsal si naše objednávky. Pohodlně jsem se usadila a připravila se na to, že jí udělím pár rad.

„Takže?“ řekla jsem. „Máš nějaké otázky?“

Tawny naklonila hlavu na stranu a zamyšleně zamrkala dlouhými řasami. „Jo. O něčem jsem uvažovala.“

„Fajn, tak mi to pověz.“

„Ti studenti... Je to s nimi tak jako rychlé.“

„Rychlé?“

„Jo. Dostaneš je do postele a skončí to dřív, než to začne.“

„Je jim osmnáct nebo dvacet. Mávají s nimi pubertální hormony. Ti ještě ani nevědí, co dělají.“

„Jasně, jasně, já vím,“ řekla. „Jenže když jim to děláš pusou, trvá to věčnost. Víš, co myslím?“

Snažila jsem se udržet normální výraz. „To je jedna ze záhad univerza, Tawny. S tím se holt musíš smířit.“

„Ale bolí mě z toho pusa,“ zakvílela. „Druhý den mě pak bolí i celá čelist! Nedá se to nějak urychlit?“

Moji nesmrtelní kamarádi by umřeli smíchy, kdyby slyšeli tenhle náš rozhovor. „Můžeš zkusit ten fígl s ‚nepřestávej‘. Nebo jim navrhni, aby se ti udělali na obličej. Tím by se to mělo urychlit.“

„Fuj! To je odporné.“

Pokrčila jsem rameny. „Tak se neptej, když nechceš slyšet odpověď.“

„Ale jak můžu vůbec něco říct, když mám pusou... no, vždyť víš...“

Naše konverzace u oběda pokračovala v podobném duchu a kouření bylo ještě tím nejmírnějším z probíraných témat. Naštěstí nikdo neseděl tak blízko, aby nás slyšel. Snědla jsem svůj kuřecí salát co nejrychleji a už jsem se nemohla dočkat, až vyrazím na cestu. Při placení mě něco napadlo.

„Hele, Tawny, ty jsi tady prakticky na okraji Cedrikova hřiště. Nevidělas někdy, že by se s Jeromem hádali?“

Zavrtěla hlavou. „Ne. S Cedrikem jsem se nikdy ani nesešla. Ale je tady ve městě jeden vampýr a ten se zmiňoval, že se spolu dřív hádali. Ale myslel si, že nešlo o nic důležitého.“

„To říkají všichni, jenže já... nevím. Mám z toho takový podivný pocit. Jako by se někdo snažil něco tajit.“

Tawny položila na stůl peníze. Její dlouhé rudé nehty připomínaly drápy. Na okamžik se zatvářila pozoruhodně moudře. „Když jsem ještě dělala podvody, nejlepší způsob, jak odlákat něčí pozornost, bylo udělat humbuk kolem něčeho jiného. Navést lidi špatným směrem.“

To byla pravděpodobně nejinteligentnější věc, kterou jsem kdy od Tawny slyšela. „No jo, ale i kdyby to tak bylo, tak od čeho se snaží odvést naši pozornost?“

„Sakra, to kdybych tak věděla. To je otázka pro chytré, jako jsi ty. Já se jen snažím vymyslet, jak to urychlit, když ho kouřím studentům.“

Hned první minutu v Kanadě jsem musela zastavit.

Jakmile přejedete hranici, dostanete se na úsek s neuvěřitelně omezenou rychlostí. Kdykoli jsem tamtudy projížděla, snažila jsem se ji dodržet. A vždycky jsem byla jediná. Všichni místní tudy profrčeli rychlostí povolenou až o půl míle (nebo kilometru nebo čeho) dál. Ani já nevydržela až do konce a pokaždé jsem zrychlila předčasně – a tam mě vždycky zastavili policajti. Už třikrát.

Tentokrát to bylo počtvrté.

Podala jsem policajtovi řidičák a další papíry. „Američanka, co?“ zeptal se, jako by to nebylo na první pohled zřejmé.

„Ano, pane,“ odpověděla jsem.

„Víte, že jste překročila povolenou rychlost, že?“ Znělo to spíš zvědavě než drsně.

„Opravdu?“ ujistila jsem se hloupě a udělala na něj laní oči. Viděla jsem, že sukubí záře zabrala. „Ale na značce je šedesát pět.“

„Šedesát pět kilometrů za hodinu,“ opravil mě vlídně. „My tady používáme metrický systém.“

Zamrkala jsem. „Ach, bože, já zapomněla. Připadám si tak hloupě.“

„To se stává často,“ ujistil mě. Podal mi zpátky moje doklady, aniž by si je vůbec prolistoval. „Něco vám povím. Tentokrát to nechám být. Jenom si dávejte pozor na ty jednotky, jasné? Na tachometru vám to ukazuje i kilometry, je to hned pod mílemi.“

„Aha, tak na tohle jsou ta číslíčka!“ Obdařila jsem ho okouzlujícím úsměvem. „Moc vám děkuju.“

Poklepal si na čepici. „Rád jsem pomohl. Jedte opatrně a příjemný pobyt přeju.“

Znovu jsem mu poděkovala a rozjela se. Stojí za zmínku, že jsem tenhle úsek projela příliš rychle už čtyřikrát a čtyřikrát jsem z toho vyvázla.

Kanadané. Tak hodní.

Do centra Vancouveru jsem dojela bez dalšího incidentu a ubytovala se v hotelu. Byl to pěkný hotel na Robson Street, takže jsem usoudila, že mě možná Jerome zase tolik v zubech nemá. Nebo možná pekelná cestovní kancelář. Robson Street je hezká lokalita plná restaurací a obchodů. Hodila jsem si věci na pokoj a pak jsem vyrazila na sraz s Cedrikem. Určitě mě vycítil, když jsem překročila hranici jeho teritoria, ale chtěla jsem se oficiálně ohlásit, abych pak neměla problémy s Jeromem.

Na rozdíl od Jeroma, kterého bylo občas těžké najít, měl Cedric kancelář ve finančním okrsku. To se mi líbilo. V sekretariátu seděla za stolem skřetice jménem Kristin. Působila mile, ale měla plno práce. Řekla mi, že mám štěstí, že mě Cedric zrovna může přijmout. Vešla jsem do jeho kanceláře, kde seděl za stolem a četl si něco na Wikipedii. Vzhlédl.

„Aha, Jeromova sukuba.“ Otočil se od monitoru a mávl rukou k židli naproti stolu. „Posaď se.“

Sedla jsem si a hned si začala kancelář prohlížet. Nic tady nepůsobilo na první pohled zle. Kancelář byla uspořádaná a čistá. Za sebou měl Cedric prosklenou stěnu s výhledem ven na panoráma administrativních budov. Na stole měl stříbrné kuličky, které do sebe ustavičně narážely, a na zdi visel zarámovaný motivační plakát. Byla na něm borovice prorostlá s dalším, větším stromem a u nich stál nápis ODHODLÁNÍ.

Ani samotný Cedric nevypadal jako zosobněné zlo. Měl průměrnou postavu a hezké modrošedé oči. Vlasy měl zastřížené nakrátko jako voják. Stejně jako z Kristin jsem z něj měla dojem, že má plno práce. Tedy tolik práce, kolik člověk může mít se surfováním po Wikipedii. Podívala jsem se na monitor, protože jsem byla zvědavá, o čem si četl. Možná o převzetí moci démony?

„Aha, tohle,“ řekl, když si všiml, kam se koukám. „To je takový můj koníček. Článek o vačnatcích. Občas mě baví podsouvat tam nesprávné informace. Vždycky je pak legrace sledovat, jak dlouho jim potrvá, než na to přijdou. Už jsou sice lepší než dřív, ale tím větší je to výzva. Právě jsem napsal, že vačnatci jsou neoddělitelnou součástí luteránské eucharistie.“ Zasmál se vlastní genialitě. „Bože, jak já nesnáším reformaci!“

Usmála jsem se a nebyla si tak docela jistá, co na to říct.

Cedric spráskl ruce a zatvářil se vážně. „Takže pojďme k věci. Jsi tady proto, abys mě špehovala.“

Otevřela jsem pusu, ale nic souvislého ze mě nevypadlo. „No...“

Mávl rukou. „Ne, ne, to je v pohodě. Nemůžeš přece čekat, že uvěřím, že mi Jerome prokazuje laskavost jen tak. To je fuk. Nemám co skrývat. Jen ať si nechá svoje teritorium – jsem dost zaneprázdněný tím svým. Můžeš mu říkat, co chceš, pokud budeš dělat to, na co tě potřebuju.“

„Dobře,“ řekla jsem nakonec, když jsem se zmohla na slovo. „Tvůj pochybný satanistický kult.“

Ušklíbl se. „Jsou jako osina v zadku. Co o nich víš?“

„Že se neprojevují jako obvyklí satanisté, ne jako následovníci LaVeye ani jako antikřesťané.“ Připadala jsem si jako studentka při zkoušení.

„Považují se za antikřesťany, ale jsou směšní. Pár šašků hledá svou identitu a usoudili, že momentálně by mohlo být fajn holdovat zlu. Pořádají setkání v róbách a mají tajné pozdravy.“

„A to je problém?“

„Ne, to je mi jedno. Ať se převlíkají, jak se jim zachce. Ale roztrpčuje mě, že dělají věci, které se sice přisuzují zlým lidem, ale nikdo opravdu zlý je nedělá. Občas roztrhají pár biblí a pohodí je na trávník před kostelem. Taky jsou nadšení zastánci sprejování.“

„O tom jsem slyšela.“

„Píšou na zdi stupidní věci jako ‚Anděl temnoty je Pán‘ a ‚Co udělá Satan?‘“ Cedric obrátil oči v sloup. „Jo, jako by to bylo něco originálního.“

„Už chápu, proč ti to vadí,“ uznala jsem.

„Vadí, vážně. Nejhorší na tom je, že přitahují zájem médií – a hlavně místních církví. Provozují tu svou rádoby podvratnou činnost a dochází kvůli nim k demonstracím na podporu víry a světla a podobně. To rozhodně nepotřebujeme. Hážou našim snahám klacky pod nohy.“

„A co chceš ode mě?“

„Kristin se s nimi občas schází. Znajjí ji a vědí, pro jakou stranu pracuje, ale upřímně, ona nemá dostatek zkušeností s lidmi na to, aby s nimi dokázala manipulovat. Zavede tě k nim a něco jim napovídá, jako třeba, že jsi v páchání zla celebrity nebo něco podobně absurdního. Chci, aby ses s nimi pak scházela a stala se členkou jejich skupiny. Zabraň jim dělat další hlouposti. Přiměj je, ať si hrají zase ve sklepě. Sakra, jestli je dokážeš přesvědčit, aby celou tu skupinu rozpustili, tak klidně.“ Probodl mě pohledem. „Jsi sukuba. Umíš v tom chodit. Tak bys měla být schopná přemluvit je k čemukoli.“

Přikývla jsem. „To svedu.“

„Dobře. Už mě unavují. Nemůžu se mezi ně míchat přímo a moji lidé mají plno jiné práce.“ Zvedl se a vykročil ke dveřím. Pochopila jsem ten náznak a následovala ho. „Po zbytek dne si dělej, co chceš. Kristin tě k nim zavede zítra. Omrkni si je. Udělej si vlastní názor. Dopoledne mám nějaká jednání, ale stejně se tu zastav a pověz mi svůj názor na ty pitomce.“

„Chceš, abych o nich zjistila něco konkrétního?“

„Ano,“ odpověděl. „Kromě toho, že chci, aby se nenavezli do maléru, chci, abys je prostě sledovala. Nejenže vzbuzují pozornost médií, ale dokonce i mých nadřízených.“ Aha, jasně. Takovéhle věci peklo štvou. „Pokud s nimi někdo schválně manipuluje, chci to vědět.“

„Dobře.“

Podíval se na mě přimhouřenýma očima. „A jenom doufám, že to není Jerome.“

Pořád se tvářil mírně a věcně, ale z jeho hlasu zazněl nebezpečný podtón. Zachvěla jsem se, ale usmála jsem se na něj a snažila se vytěsnit ten náznak.

„Taky doufám.“